

Beszámoló – Lettország

A tanuló neve: **Lőrincz Emese**

A tanuló osztályának megnevezése: **10.B**

Az Erasmus+ programban megjelölt célország: **Lettország**

Az Erasmus+ programban megjelölt város: **Riga**

Munkahely neve: **AC by Marriott hotel Riga**

Munkahely címe: **Dzirnavu street 33, Riga, Latvia, LV-1010**

Munkahely telefonszáma: **+371 6 771 42737**

Munkahely kapcsolattartó személy neve, telefonszáma: **Juris Dukulvis, +371 6 771 42737**

Lettországba 2022.09.26-án szállt fel a gépünk egy óras késéssel. Hárman indultunk el Magyarországról és azt hiszem, mondhatom, hogy akkor mindhárman ismeretlenek voltunk egymás számára, szóval kissé úgy éreztük mindannyian, hogy mély vízbe ugrottunk.

A rigai reptéren bevártuk még a francia és belga csapatot, majd onnan együtt mentünk a kollégiumba egy kisbusszal. A kollégiumba érve egy kis várakozás után elfoglalhattuk a szobáinkat. Nemzetiségünként kaptunk szobákat, így én egy szobában voltam két magyar iskolatársammal. A szobánk meglepően nagy volt. Még az első napon kaptunk egy Erasmus+ kártyát, amit akkor kellett használnunk, ha lementünk enni a kollégiumi kantinba.

Az étkezést biztosították nekünk az egész program alatt, szóval ezzel nem volt gondunk. A földszinten volt a kollégiumi kantin, ahova reggel 8 órától délután 5 óráig bármikor lemehtünk enni. Teljesen őszintén ezzel a lehetőséggel sokat nem éltünk, mert egy idő után unalmas volt mindennap ugyanazt enni, és nagyon furcsa volt, hogy a magyar ízekhez képest a lettek szinte alig fűszereztek, vagy ha mégis akkor mindig ugyanazt a fűszert használták, ami az esetek többségében só, bors és curry volt. Az első hónapban még egészen sokat lejártunk, mert akkor volt is rá időnk és akkor még nem voltunk annyira benne a főzésben, de utána szép lassan beleszoktunk abba, hogy inkább főzzünk magunknak. Egy bökkenő volt a kantinnal, hogy csak hétköznap volt nyitva, így a hétvégére kaptunk mindig egy listát, ahonnan kiválaszthattuk milyen hozzávalókra és húsokra van szükségünk a hétvégére és magunkra kellett akkor főzni, de végül ez vett egy pozitív irányt és mindannyian beleszoktunk abba, hogy főznünk kell magunkra.

Az egész sztoriban a vicces az, hogy én személy szerint mielőtt kijöttem erre a programra utáltam főzni és szinte be sem tettem a lábam a konyhába önszántamból, de itt rájöttem, hogy ez nem is olyan rossz és igazából az utolsó 2-3 hónapban szinte én főztem rendszeresen 3-4 emberre. De ebben sok változás volt a munka miatt.

Az első hónapunk egészen hamar eltelt, mert szinte mindennapra volt valamilyen programunk vagy, ha nem volt, akkor szerveztünk magunknak valamit. Lett nyelvórákon vettünk részt és a tanfolyam végén záróvizsgát tettünk.

Az első héten megkaptunk a helyeket, ahol a gyakorlatunkat kellett tölteni egy hónapig, amíg nem dolgoztunk és utána mindenkinek megváltozott, hogy hol fogunk dolgozni igazából. Én Anitával dolgoztam együtt egy Garage nevű étteremben heti 2-3-szor pár órában. Itt szalvétákat hajtogattunk, illetve a dekorációban segítettünk, de mellette nagyon finom ételeket készítettek nekünk. A gyakorlatos napok mellett volt nagyon sok csapatépítő programunk is, mint például elmentünk Carnikavaba egy természeti parkba és a tengerhez, egy másik napon Liepajaba mentünk el, ahol egy több évtizedes börtönbe tekinthettünk be és egy operaházat is megnézhattunk. Részt vettünk különböző túrákon is, amik szintén a tengerhez vezettek le. Mindezek mellett megmutatták nekünk egy pár hagyományos lett ételt elkészítését is, amit utána nekünk is meg kellett csinálni. A harmadik héten megint ellátogattunk egy másik városba, de ott kivételesen 1 hetet töltöttünk el, nem csak egy napot, mint az előtte való városokban. Személy szerint nekem Preili, ahol ezt az egy hetet eltöltöttük mindig jó emlék lesz, mert ott volt egy olyan töréspontja az egész csoportnak, hogy nagyon közel kerültünk egymáshoz és jobban összerázódtunk. Preiliben is szinte mindennap szerveztek nekünk programokat, szóval igazából sok időnk nem volt unatkozni és még ha húztuk is egy kicsit a szánkat a kelési idők miatt, mindannyian mindig részt vettünk a programokon és jól éreztük magunkat. A Preiliben eltöltött időnk után mindannyian megkaptuk az új gyakorlati helyünk nevét és címét, ahol igazából másnap már jelenésünk is volt. Teljesen őszintén én az elején nagyon szerettem a helyet, ahova kerültem, de ez a varázs hamar elmúlt, mert nem találtuk a hangot a munkatársakkal és sokan nem is beszéltek angolul, illetve hihetetlenül fárasztó volt 4 hónapon át reggel 7 órára menni és délután 3 órakor végezni (ha délután 3-ra kész lettünk persze a dolgokkal) és utána foglalkozni a kollégiumi dolgokkal és még sok mással. Szóval nekem a munka nem volt egy habos torta, de végül nem lehet minden az.

A karácsonyunk és szilveszterünk is nagyon jól telt, mert összejöttünk a csapattal és együtt ünnepeltünk. Karácsonykor mindannyian sütöttünk és főztünk valamit, amit közösen ettünk meg és játszottunk közben különféle társas- és kártyajátékokat.

Szilveszterkor kimentünk a városba és megnéztük a tűzijátékot a központban, majd utána kebaboztunk közösen egyet. (Fun fact: Lettországból a legjobb kaja, amit ettünk a kebab volt, és szerencsénkre a legközelebbi buszmegállóban volt is egy fantasztikus kebabos.)

Rengeteg vicces emlékekkel is gazdagodtunk, mint például, keringő zenére táncoltunk sírva, hogy felvidítsuk egymást a nehéz pillanatokban, elindultunk papucsban a 2 percre lévő kisboltba és szakadó hóban sétáltunk már vissza. Amikor először havazott hajnalban lementünk hóembert építeni, de végül nem tudtunk, mert nem tapadt össze a hó és helyette hóangyalt csináltunk. Előfordult az is, hogy hajnalban még a konyhában voltunk, mert éhesek voltunk és együtt főztünk, illetve szinte minden nap hallgattunk közösen zenét, ami csak közelebb hozott minket egymáshoz és ez egy fix dolog, amit hiányolni fogok, ha hazamegyünk Rigából.

Érzelmeink terén is nagyon sokat fejlődöttünk mindannyian. Megtanultuk, hogyan kell ténylegesen csapatban dolgozni, összetartani és megbeszélni a problémákat egy kisebb civakodás után. Nem számított mi történt, ha valaki nem érezte jól magát mindannyian ott voltunk és mindig volt egy ember akivel, ha szeretted volna, tudtál beszélgetni, szóval annyira egyedül sem éreztük magunkat. Azt is megtanultuk, hogy hogyan váljunk önállóvá mosás/főzés és minden egyéb területen. Eleinte nehezen szoktuk meg, hogy nincs itt anyu vagy apu, aki mos helyettünk vagy összedob egy jó kis csirkepörköltet, de ezeknek a hiányával és a családnak a hiányával is megbirkóztunk.

Személy szerint én a program által megtanultam nyugodtan kezelni a problémákat és több szemszögből látni azokat és minden téren tudtam fejlődni, ami célt is volt, értve ezalatt, hogy a pincértudásom 1-2 hónap alatt nagyon sokat fejlődött.

Az utolsó egy hónap kicsit lassan és eseménytelenül zajlott.

Mindent összevetve életem legjobb 5 hónapját töltöttem el Lettországból és bármikor megismételném az egészet, ha lenne rá alkalmam.

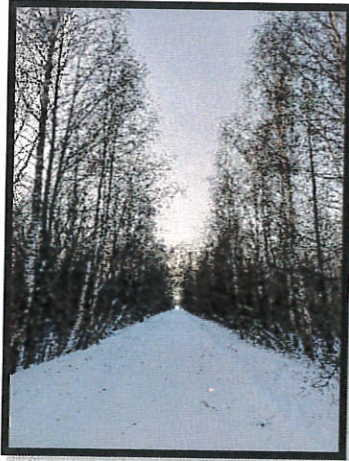
Pár kép Rigáról az első napokról, amikor megérkeztünk (az első képen a Szabadság szobor, a másodikon meg egy park látható)

Carnikavaban a tenger (számomra ez volt az első alkalom, hogy élőben láttam egy tengert, szóval ez mindig különleges lesz)

Preili

A Balti-tenger havas időben,
Daugavgrívában

Közös karácsonyi kép a munkahelyről

2023. 03. 01